

»Der udbedes en redegørelse for forholdet mellem lovforslagets § 4, jfr. lovforslagets § 13, stk. 2, pkt. 1, og grundlovens § 73. Der henvises til, at lovforslaget principielt indebærer en erstatningsfri rådighedsindskrænkning (nedrivning kan ikke ske) på basis af et arbitrært valgt årstal. Såfremt denne fremgangsmåde accepteres, vil man da tilsvarende senere kunne fastsætte erstatningsfri rådighedsindskrænkninger af mere vidtgående karakter og med analoge begrundelser med lige så tilfældigt valgte årstal som f. eks. 1800 eller 1900, 1950 eller 1979 som skæringsår? Der henvises til, at denne arbitrære fremgangsmåde er specielt bemærkelsesværdig, idet lovforslaget ikke formaliserer indsigelsesmulighed for ejere eller nogen procedure overhovedet i dette tilfælde.«

Spørgsmål 5:

»Ministeren bedes uddybe det juridiske indhold af det af ministeren i forbindelse med § 4 og § 13, stk. 2, pkt. 1, ofte benyttede begreb: Almindelig regulering af ejendomsretten. Hvad vil der på dette grundlag analogt kunne rejses af juridiske indvendinger mod, at opførelsesåret f. eks. ændredes til 1879?«

Svar:

Jeg kan oplyse, at det under udarbejdelsen af lovforslaget har været overvejet, at bygninger opført før år 1600 skulle være omfattet af bestemmelsen om automatisk fredning. Da sigtet med bestemmelsen imidlertid først og fremmest er at sikre vore middelalderlige bygninger, og da Grevens Fejde og reformationen sædvanligvis betragtes som middelalderens afslutning, er det fundet rigtigt at vælge årstallet 1536. Hertil kommer, at en tilsvarende tidsgrænse for automatisk fredning findes i den norske kulturminde lov.

Som det fremgår af bemærkningerne til § 13, stk. 2, nr. 1, er der tale om en almindelig ejendomsretlig regulering og altså ikke om et ekspropriativt indgreb. Hvorledes sagen ville stille sig i andre situationer som dem, der er angivet i spørgsmålene, finder jeg det svært at tage generelt stilling til.

Spørgsmål 6:

»Hvorledes agter ministeren at kontrollere, at § 9 opfyldes? Hvor meget personale disponerer ministeren over til dette formål?«

Svar:

Kravet i lovforslagets § 9 om, at en fredet bygning af ejeren eller brugeren skal holdes i forsvarlig stand, herunder tæt på tag og fag, er grundlæggende i bygningsfredningen. Bygningsfredningsmyndighederne vil i et samarbejde med bl. a. kommunalbestyrelserne varetage denne opgave i forbindelse med administrationen af bygningsfredningsloven i øvrigt.

Spørgsmål 7:

»Hvordan forestiller ministeren sig, at en ejer af en nedbrændt fredet bygning skal kunne genopføre bygningen, når ejerens økonomiske situation er sådan, at bankerne ikke vil bevilge de fornødne byggelån?«

Svar:

Som omtalt i min kommentar til Bygningsfredningsforeningens første henvendelse vil bedømmelsen af, om en brandhærget fredet bygning skal istandsættes eller tillades nedrevet, ske ud fra en konkret afvejning af, hvilke muligheder der foreligger for en istandsættelse. Som momenter i denne afvejning indgår bl. a. den fredningsmæssige værdi og de tekniske muligheder. Som faktiske omstændigheder vil i den forbindelse ejerens økonomiske formåen, brandforsikringssummen og mulighederne for ydelse af tilskud og lån kunne være af betydning.

Spørgsmål 8:

»Det fremgår af en lang række af ministerens svar og kommentarer, at fredningshensynene skal afvejes mod bl. a. økonomiske hensyn, og at den bedste sikring af en bygning, der skal bevares, er, at den har en tidsvarende og økonomisk rentabel funktion.

Da ministeren (fredningsstyrelsen) efter lovforslagets § 3, 6, 7 og 8 alene træffer afgørelse vedrørende eventuel fredning, og da der overhovedet ikke findes nogen ankemulighed, bedes ministeren redegøre for den ekspertise, der disponeres over i ministeriet, en ekspertise, der i hvert enkelt tilfælde for de forskellige bygnings- og erhvervs kategorier skulle kunne foretage en sagligt uangribelig